

ymco

Müsli

to upřímně

POLITICKÉ
ANGAŽMÁ

více lásky

Lékárník
míchá vždy
doleva

BRATRSTVO | 2

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ | r.č. 46/2005

Goro

Setkání
Taizé

375 g

Svatý otec a my	Jan Skála.....	2
Biblická úvaha – Výklad podobenství o rozsévači (Mk 4,13-20).....	Ondřej Kováč	4
Politické angažmá –		
• Rozhovor s Petrem Šilarem	Filip Keller	5
• Politická angažovanost.....	Tomáš Groll	6
• Křesťanské partaje.....	Martin Fendrych.....	7
• Co je pro mě politika?.....	Vojta Máca	7
Příběh první – soutěž	Luboš Kratochvíl.....	9
Bratry sestry potkávám –		
Evangelická církev augsburského vyznání v ČR	Vojtěch Veselý	10
Mladí Evropané v Dánsku	Pavčina Buzková.....	12
Moje oblíbená biblická pasáž Žalm 23	Petr Běták	13
Ahoj Eliško!.....	Šimon.....	14
SMS recenze		14
Milý Šimone.....	Eliška.....	15
Setkání Taizé	Věra Škubalová.....	15
Zkušenost k nezaplacení – rozhovor s H. Chroustovou. Marie Medková		16
Mladá česká próza – Tomáš Hokeš.....	Benjamín Skála.....	18
Jan Blahoslav o písničce – reakce	Samuel Titěra	18
Nápadník – Provařená mládež.....	Tomáš Groll	19
Lékárník míchá vždy doleva – rozhovor s V. Škubalovou... Tomáš Groll		20
Koho psa jíš, toho píseň zpívej... – Coro	Michal Samiec	22
Bojím se, Otec, Mlha (povídky).....	Dagmar Urbánková.....	23
Jednou měř, 2x Neřež.....	Jakub Skála	24
Kafe a cigára	Alena Popelová.....	24
Max a Mořic	Marie Medková	25
Ekumenický kalendář – Michelangelo Buonarroti.....	Pavel Prejda.....	25
Bylo, bude	fk.....	26
Píseň – Lano, co k nebi nás poutá	Traband	27

SVATÝ OTEC A MY

Jan Skála

ÚVODNÍK

V záplavě událostí minulých dní mě zaujaly některé činy a slova Jana Pavla II. V kratičkém vánočním poselství Urbi et orbi se modlil za mír ve světě a pak pronesl požehnání v šedesáti dvou jazycích. Největší odezvu v davu na svatopetrském náměstí měl pozdrav v angličtině a polštině. V lednu navštívilo Vatikán s poselstvím pokoje 160 rabínů z různých proudů judaismu a připomněli historický přínos Jana Pavla ke smíření křesťanů a židů. (Letos je to 40 let od vydání dokumentu II. vatikánského koncilu o vztahu katolické církve k nekřesťanským náboženstvím.) Papež taky důrazně a opakovaně nabádal křesťany k ekumenickému dialogu, oslavil Světový den nomádů, kočovníků, vystěhovalců a uprchlíků

a přijal vedoucí pracovníky, piloty a techniky firmy Ferrari. Při té příležitosti, jak hlásí Rádio Vatikán, tento dříve náruživý sportovec zdůraznil výchovný význam sportu v dnešní společnosti a i k našemu poučení dodal: „Vaše mimořádné sportovní a výrobní výsledky vyplývají především z nadšení, které mezi vámi vládne. Pokračujte, moji drazí, tímto pracovním stylem a snažte se, aby stále narůstající solidarita byla vaším cílem.“ Starý a nemocný pán si stále drží image progresivního světového duchovního lídra. Katolíci mají doširoka, globálně roztažené paže a velkou starost o svět. My máme zas dost práce sami se sebou, ale to je taky důležité. Aktuální je to i to.

Foto: Luboš Kratochvíl

HE WHO HAS SUFFERD YOU TO IMPOSE ON HIM KNOWS YOU.
ZNÁ TĚ TEN, KDO STRPĚL, ABYS HO OKLAMAL.

William Blake, Snoubení nebe a pekla

Řekl jim: „Nerozumíte tomuto podobenství? Jak porozumíte všem ostatním? Rozséváč rozsívá slovo. Toto jsou ti podél cesty, kde se rozsívá slovo: Když je uslyší, hned přichází satan a bere slovo do nich zaseté. A podobně ti, u nichž je zaseto na skalnatou půdu: Ti slyší slovo a hned je s radostí přijímají. Nezakořenilo v nich však a jsou nestálí; když pak přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadají. U jiných je zaseto do trní: Ti slyší slovo, ale časné starosti, vábivost majetku a chťivost ostatních věcí vnikají do nitra a dusí slovo, takže zůstane bez úrody. A pak jsou ti, u nichž je zaseto do dobré země: Ti slyší slovo, přijímají je a nesou úrodu třicetinásobnou i šedesátinásobnou i stonásobnou.“

• **Marek 4,13-20**

VÝKLAD PODOBENSTVÍ O ROZSÉVAČI Ondřej Kováč

„Svět je jeden veliký otazník.“ A mám za to, že o Bibli, víře, o Bohu – „o rozséváči a zrnu“ – to platí zrovna tak. Již jako nejmenší děti jsme byli všichni „filosofy“, kteří chtějí znát, co znamená každé tajemství či podobenství, jak jsme je nacházeli ve věcech kolem sebe. Tuto touhu má snad i každý ve věku dospívání a neztrácí ji ani v dospělosti.

Neustálé hledání odpovědí provází, nebo by mělo provázet, i čtení bible. Vy, čtenáři Bratrstva, jste jistě již mnohokrát četli Ježíšovo podobenství o rozséváči a stále si říkáte to, co si řekli i Ježíšovi učedníci: co znamená to podobenství? Tuto otázku si kladli i další následovníci Krista, a proto si všichni můžeme přečíst jakýsi návod, který nám má pomoci pochopit jedno podobenství – jedno tajemství o světě, o člověku, o Bohu, o nás samých.

K tomu, abychom porozuměli, co je ono rozsívání slova a jaká úroda z něj má vzejít, nám nepomohou školní znalosti nebo vědecké poznatky, ani naučené formulace z hodin confirmace. Ono rozsívání slova není jedno dokonalé slovo, z něhož by nám vyrostlo kázání či krásná báseň, a úroda není něco, co by se dalo změřit či zvážit a uskladnit. Ono slovo je celá radostná zpráva, radost ze života, víra, že mě má někdo (Bůh) rád a já mám rád ostatní.

Když si přečteme 4. kapitolu Evangelia podle Marka od prvního až do dvacátého verše, budeme nejčastěji číst slovo pochopit či rozumět. Nezní vám to jako

úloha do školy? Avšak na první pohled je to úloha se záhadným řešením, protože tu naprosto nic není o tom, co máme pochopit, nebo jaký je rozdíl mezi tím, kdo pochopil a tím, kdo nepochopil. K pochopení tohoto tajemství nám sám Ježíš napomáhá, když nám prozrazuje, co bylo rozseto a jak to se setbou dopadlo. Jsem přesvědčen o tom, že je dobrým Ježíšovým záměrem, abychom věděli jen tak málo. Slyším z tohoto podobenství, jakož i z celého Ježíšova života a učení, že nemáme druhé posuzovat, kdo jaký je, kolik úrody přináší a jak rychle. Důležité je, zda evangelium klíčí ve mně samém, nikoli zda nese úrodu můj bratr, soused či kdokoli jiný z mých bližních. Mám za to, že právě proto toto podobenství a jeho výklad předchází všem ostatním podobenstvím a že teprve skrze něj chápeme smysl všech podobenství dalších.

Když se setkáme s člověkem, který nese úrodu z přijatého Božího slova, ihned poznáme, koho jsme potkali. A to ne podle toho, kolik toho zná, jak je chytrý, na kolik otázek nám dokáže odpovědět, nýbrž podle toho, jak s námi zachází. Moudrost totiž nespočívá ve vědění, nýbrž v jednání. Setkal jsem se s člověkem, který mi pokládal tíživé otázky, jako např. proč umírají novorozené děti, a já mu musel odpovědět, že nevím. Přesto odcházel klidný a znovu mě několikrát rád navštívil a vedli jsme spolu dlouhé rozhovory.

POLITICKÉ ANGAŽMÁ

Rozhovor s Petrem Šilarem

Filip Keller

Petr Šilar, zemědělský inženýr, byl starostou Letohradu (1990 — 2000), od roku 2000 je členem rady Pardubického kraje. Je členem letohradského sboru ČCE, kde byl v letech 86 - 96 kurátorem.

11 let jste dělal starostu. Teď jste byl podruhé zvolen do rady zastupitelstva. V čem se liší místní a krajská úroveň?

Rozdílů je hodně — zásadně v tom, že krajská je už trošku vyšší politika, je to mívá o lidech a víc o papírech. Starosta malého města musí s lidmi komunikovat. Pamatují si, že jednou jako starosta jsem šel přes naše náměstí skoro hodinu. Nejde jezdit autem a lidé si nevšímají. Samostatnost je zhruba stejná, každý má svůj resort, musí podávat zprávy do rady zastupitelstva. Starosta je malinko víc páněm, je víc viditelný.

Co vás vedlo k tomu se tímto způsobem politicky angažovat?

To jsem měl někde v genech, protože mě veřejné věci zajímaly vždycky. Když vládli komunisti, spousta věcí mě štvárla, hlavně vztah k životnímu prostředí. Jsem přesvědčen, že nestačí jenom nadávat nebo poukazovat na nějaké chyby, ale: „jdi a udělej to“. Člověk musí začít od sebe. Tak jsem byl vychovaný. V té době jsem se už angažoval v církvi, byl jsem kurátorem a dlouhou dobu ve staršovstvu, takže pro mě bylo naprosto jasné, že když chci něco změnit, musím do věcí začít mluvit. Od roku 90 jsem se rychle zapojil. Považoval jsem to za samozřejmost, teprve postupně jsem začal přemýšlet o tom, jestli křesťan má nebo nemá být v politice, protože samozřejmě někteří lidé to těžce nesli, vnímali to v souvislosti s komunistickou minulostí. Ale já si myslím, že člověk, křesťan se má angažovat.

Jste aktivní křesťan. Hraje to — má vůbec hrát — nějakou roli při angažovanosti v politice? Ovlivňuje to člověka nějak při rozhodování?

Já si myslím, že nejde o to dávat najevo na veřejnosti, že v neděli chodíme do kostela nebo do shromáždění, ale že ten kostel musí být v nás. Jsem přesvědčený, že dobrý politik může být dobrý křesťan. A pozná se to, protože něco ví o pokoře, ví, že není nejvyšším páněm, že nás něco přesahuje, ať už se tomu říká mravní zákon nebo Bůh. Ale podstatné je, že ve své pozici člověk nemůže být na vrcholu pyramidy.

My máme navíc tu výhodu, že něco víme o zповědi, že něco víme o sdílení, o tom, že člověk na všechno nemusí být sám. V tom máme myslím velkou výhodu, ale taky závazek, samozřejmě.

Na co nejvíc narážíte? Co Vám brání v tom, aby se Vám dařilo to, co byste chtěl?

Čím dál víc na obyčejnou lidskou hloupost a omezenost, v tom smyslu, že úroveň lidí, kteří se dostali do politiky na kandidátkách různých stran je velmi nízká. Jdou tam pro získání vlastní perspektivy, korýtka, za chvíli začnou mít osobní zájmy. Zdá se mi, že to narůstá. Zdálo se mně, že ti první lidé, kteří šli do politiky v devadesátém roce, byli takoví nadšenci, na kterých bylo vidět, že chtějí něco změnit. Teď to je spíš korytářství. Nechci se stavět nad ně, já tam asi taky patřím, zadarmo to nedělám — mám z toho taky výhody, mám služební auto, mám slušný plat, dostanu se na různé akce, člověk sedí v předních řadách nebo vyhrazených místech. Ale člověk se musí nějakým způsobem kontrolovat, musí být sám sobě podezřelý, poměřovat se. Mám tu výhodu, že mám přísnou ženu. Nikdy nechtěla, abych to dělal, takže

ke mně nijak nevzhlíží, všechny moje kroky jako první kritizuje. Druhá věc je, že člověk by měl chodit do hospody, je také dobré vyslechnout normální lidi, třeba ty, se kterými jsem se seznámil při povodních.

Napadá Vás konkrétní příklad, kde jste si uvědomoval, že rozhodujete na základě křesťanského postoje?

To jsou třeba takové drobnosti. Při výběrových řízeních se člověk určitě snaží spravedlivě rozdělovat, aby nikdo neměl větší prospěch. Je dobré slyšet názor všech, zvláště menších, utlačovaných. Ve staré Jednotě bratrské prý měli dobrý zvyk, že když rokovali, vždy dostali slovo nejdřív nejmladší, to se mi moc líbí, to bych nejraději zavedl.

Já teď nevím, jestli jsem se musel přímo rozhodnout, jestli je to křesťanské nebo ne.

Jednou jsme přijímali politický usnesení, kdy se odsuzoval komunistický režim. Místní komunisti mi to vyčetli. A mě přitom napadlo, že jsou mezi nimi docela pracovití lidé, kteří by mohli pracovat i dál, ale měli by se omluvit. Ale oni se tvářili, jako že se nic nestalo. Konkrétně jsme mluvili o zatajování skutečností, třeba při ničení přírody

a podobně, když bouchl Černobyl v roce 86 – prostě lumpárna, měli se minimálně omluvit ... To byly konkrétní věci. A mluvil jsem o pokoře a o možnosti odpuštění, ale k tomu je potřeba uznat chybu.

Jak se může člověk angažovat, když není nebo nechce být starostou?

Člověk musí mít zájem o veřejné dění, ale nestačí jenom nadávat, je potřeba hledat, jak to změnit. A když se začnu angažovat, například ve sportovním klubu, nejenom, že hraju, ale za čas vím, že někdo musí klub řídit, někdo musí vybírat příspěvky. To už je politika, když už se začnu starat nejen o sebe, ale taky o druhé. Platí to i v sociální oblasti. Začnu se starat o nějakou babičku a zjistím, že je nějaká Diakonie a Charita, i to je politika. To neznamená, že se musím přihlásit do politické strany, před tím bych varoval, to až leda v samém závěru, když někdo chce opravdu kandidovat. V církvi zrovna tak, a to může úplně každý. To jsem vyzkoušel ve staršovstvu a pak v zastupitelstvu. Vždy jsem chtěl, aby se střídalo vedení schůze, aby si to každý zkusil. A když má někdo názor, musí dostat slovo. To je úloha zkušených, nesmějí lidi přehlížet a válcovat. •

POLITICKÁ ANGAŽOVANOST

POHLED
MLÁDEŽNÍKA

Ano, politické angažovanosti jednoznačně ano.

Pod politickou angažovaností si představuji něco víc, než jen účast ve volbách a zároveň nejenom činnost ve volené funkci. Představuji si třeba i občanské iniciativy nebo oslovení svého voleného zástupce v určitém zastupitelstvu. Politicky angažovat se může každý. Proč se angažovat? Podle trenéra brazilských fotbalistů žije v Brazílii 20 milionů trenérů a můžete je potkat v každé hospodě. U nás žijí 4 miliony trenérů, ale ještě více schopných politiků, kteří vědí, jak co dělat lépe než ti okvádovaní v televizi. A tady je asi problém politické angažovanosti. Každý nadává na politiku a domnívá se, že ji změnit nemůže. Musím se opravit. Každý nadává na vysokou politiku. A přitom ta, která je občanovi nejbliže a v důsledku procesu decentralizace bude stále důležitější, to je komunální politika - úžasný prostor pro začátek politické angažovanosti, ovlivňování správy věcí veřejných. Zvláště mladá průbojná generace se může takto vypracovat a přinést tolik potřebný nový vítr i do vysoké politiky. Komunální politika je nevyužitým hřištěm a měli bychom ho začít využívat a začít na něm hrát. A proč? No přece, lépe když hrajeme my, než se jenom dívat, jak to někdo kope.

Tomáš Groll

KŘEŠŤANSKÉ PARTAJE

Martin Fendrych, komentátor *Týdne*

Má to křesťan lehčí při volbách? Má dát hlas politické straně, která je podle názvu „křesťanská“?

Strany chtějí vládnout, usilují o jakékoli voliče. Některé, nejen u nás, ale prakticky všude za hranicemi v demokratických zemích, kalkulují s tím, že věřící člověk raději sáhne po partaji, která se veřejně spojuje s nějakou církví. Zde KDU-ČSL, křesťanští demokraté či lidovci, kteří mají nejbližší ke katolíkům.

Volit lidovce jistě křesťan může, proč ne. Hlásají solidaritu a „zelenou pro venkov“, tedy v Česku tradiční křesťanská témata. Zároveň se ovšem vyvyšují nad homosexuály, brání jim tvrdohlavě v tom, aby se mohli brát. Podle bible? Podle víry? Podle některých teologů ano, podle jiných ne. Ať tak či onak, je tu jeden háček. Část

homosexuálů jistě nevěří Ježíši, Bohu. Proč by se tedy měli řídit nějakým teologickým názorem či dogmatem?

Lidovci také usilovně bojují proti mezi studenty oblíbeným měkkým drogám (marihuana). Nikoli však proti zdraví o dost nebezpečnějšímu a návykovějšímu alkoholu. Divné. Proč jim věřit víc než občanským demokratům, zeleným, nebo socialistům? Nutit nějaké dogma prostřednictvím politické strany není dobré. (Je jedno, že se Bushova vláda před zasedáním modlí, podstatné je, co dělá.)

Ve všech stranách (snad kromě komunistů) pracují také křesťané. Jenže ODS, ČSSD, Strana zelených a další to lidem nepochopí, nestrkají „víru“ do názvu. Křesťan nemá žádný pádný důvod dát hlas spíš lidovcům než jiným.

POHLED
MLÁDEŽNÍKA

CO JE PRO MĚ POLITIKA?

Co je pro mě politika? No ono záleží jak která. Mohl bych říct, že se o politiku nezajímám, ale to by nebyla pravda, myslím, že politika je všechno to, kde se mají dohodnout třeba jen dva lidé. Tedy přátelství, rodina, škola, sbor, město i stát. Přijde mi, že v podvědomí lidí, i starších, je slovo „politika“ jen „to“ v Praze a Bruselu, tedy ti „páni nahoře“ ne na hoře. Takže se o politiku vlastně zajímám, ať chci nebo nechci, jen jde o kterou. Pokud jde o politiku státu, i o tu by se měl člověk zajímat a mladý zvláště, i když je k ní dnes jakýsi laxní vztah. Anebo se jen nadává, který politik co pokazil. Zajímat by se měl o politiku každý člověk už jen kvůli sobě, vždyť to, co ti „páni nahoře“ vymýšlí, se týká i mne, rozhoduje se o mé přítomnosti i budoucnosti, a já mám zase právo rozhodovat o „nich“ tedy jít nebo nejít volit.

Vstupovat do politiky? No a je to tu zas, vždyť každý z nás vstupuje do politického dění a rozhodování, sice velká většina neverbálně – účastí, či neúčastí u voleb (ze strany voliče). To je začátek, pak to může jít s naší politickou kariérou jen nahoru. Myslím, že zájem mladých lidí o politiku by mohl být větší, zatím mám pouze tu zkušenost, že není žádný. A kdyby tito lidé vstupovali do politických stran nebo zakládali nové, nebylo by to vůbec špatné. Vnesl by se tam tak snad jiný „duch“. Pokud by tak nebylo, ze zoufalství jdu do toho já...

Víra versus politika. Již na začátku Bible čteme, že člověk má vládnout a panovat nad vším živým i neživým na Zemi a taky nad sebou samým. K tomu jako by politika byla přímo zrozená. Ovšem panovat či vládnout, to není jen tak něco snadného. Byly nám dány zvířata a rostliny, nerostné bohatství Země, a vládnout by nemělo znamenat zneužívání těchto darů, jako nesmyslné vystřílení bizonů kvůli kůži, nebo slonů pro jejich kly.

Vojta Máca

JAK SE POLITICKY ANGAŽUJETE?

Jean Calvin, 1509-1564 (reformátor ve Švýcarsku, právník, teolog)

„Rozhodně nejde o to, že bychom celé uspořádání občanského života považovali za něco špinavého, co se křesťana netýká. Občanská vláda má za úkol, dokud žijeme mezi lidmi, podporovat a chránit vnější oslavu Boha, bránit zdravé zbožné učení a stav církve, utvářet náš život pro lidské společenství, vzdělávat naše mravy k občanské spravedlnosti, spojovat nás dohromady a zachovávat obecný mír a veřejný klid.“

Petr Forman, 40 let (loutkař, herec)

Na tuto otázku se mi těžko odpovídá. Právě proto, že jsem se poslední dobou v politice trochu angažoval a byl jsem chováním politiků velmi zklamán. Nesmírně si dnes po své zkušenosti vážím těch málo slušných a poctivých lidí, kteří se v politickém prostředí nezměnili nebo nepřízpůsobili a uchránili si (nejspíš proto, že to jsou opravdové osobnosti) své názory, zásady i respekt u ostatních lidí.

Jan Balík, 39let (kněz, ředitel Sekce pro mládež ČBK)

Chodím k volbám. Občas napíši poslancům svůj názor. Modlím se denně za politiky. Podporuji křesťanské laiky, kteří se v politice angažují přímo.

Martin Fendrych, 48 let (komentátor časopisu Týden)

Píšu otevřeně o stranách, ztrácím přátele. Když si myslím o nějakém poslanci či ministrově, že je blb, tak to netajím. Na přechodu lezu řidičům pod kola, aby pouštěli chodce.

Jarda Svoboda, 38 let (kapelník Trabandu)

Politická „angažovanost“ českých hudebníků se mi hnusí. Angažují se jako občan této země: beru si svá práva a snažím se hájit práva ostatních.

Pavel Klinecký, 50let (evangelický farář, člen Synodní rady)

Co tím myslíte? Sleduju dění, dělám si názor, někdy ho i řeknu nahlas, přispívám do místního tisku fejetony. Na víc nemám čas, chuť ani se necítím povolán.

Jaroslav Hynek, 34 let (YMCA v ČR)

Politicky nijak kromě toho, že pravidelně volím. Beru-li však samotný život jako politikum, tak doufám, že přispívám k +.

Žárský Radim, 32 let (seniorátní farář pro děti a mládež)

Tak, že se snažím svědomitě účastnit voleb. Taky se s chutí - ve shodě s tradicí této země - k politice s oblibou vyjadřuji nad zlatavým mokem...

- Chodím volit, vztekám se u televize. **Anna, 23, Praha** • Chodím k volbám.
- Marie, 22, Miskovice** • Volím. Snažím se znát situaci okolo sebe, ale moc aktivně na ni nereaguji, spíš jen znechuceně zírám. **Alžběta, 18, Sázava**
- Málo. Poslouchám v rádiu debaty s ministry, snažím se chodit k volbám, chystám se jít na zasedání městského zastupitelstva. Ale bojím se rozhovoru se studenty, kteří tvrdí, že komunismus byl dobrý. **Samuel, 23 let, Kralupy** • Nijak.
- Dana, 27 let, Praha** • Politiku jak se chápe normálně, nemám moc ráda, takže ji ani moc nesleduju. K volbám chodím, to jo, jinak v obecní politice, jakožto věcech veřejných se angažuje naše rodina docela dost, pokud se dají počítat různé brigády, příprava různých programů pro starší lidi atd. **Marie, 19 let, Moravě**
- V politice státu tak, že chodím k volbám, když zrovna nějaké jsou, v politice domácnosti tak, že sem tam zorganizuju nějaký ten úklid, v politice mé profese – k tomu naštěstí zatím nejsem způsobilá, ale jednou to asi přijde. **Barbora, 21 let, Praha**
- Osobně se neangažuju, jenom chodím pravidelně volit a přesvědčuju kamarády, kteří tvrdí, že nemá cenu chodit k volbám, že je to pitomost. Ne vždy jsem úspěšná. **Štěpánka, 20 let, Tábor.**

Otázka do dalšího čísla: „Co je Bible?“

Odpovědi posílejte na adresu bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 20. 2. 2005. Uveďte jméno, věk, město odkud pocházíte.

Z
CHMELÍKOVA
SLOVNÍKU
NAUČNÉHO

Politická angažovanost — společenskovešdní veličina vyjadřující procentuální podíl angažmá nabízených umělcům politickými stranami na celkovém počtu nabízených angažmá za určité období. Politická angažovanost vzrůstá zvláště v předvolebním období. Umělci se angažují ve prospěch politických stran, velice často pokaždě různých.

(Prof. EmDr Emanuel Chmelík PhD.; *Chmelíkův slovník naučný; Chmelíkův ústav; Bohnice 2004*)

SOUTĚŽ

PŘÍBĚH PRVNÍ

Luboš Kratochvíl

Ach jo, jak dlouho ještě budu ležet v týchle temný díře?! Já nešťastná! Ještě že tady nejsem už od tý doby, co mě vymysleli ty dva Maďaři. Nějaký László a György Biróovi. Jo jo, to bylo už v roce 1938.

Ale tak dlouho tady naštěstí nejsem. Ležím tu počítám dobrej tejdén, ale i tak už mě to neba. Ještě že nemusím dejchat, to už bych se asi udusila.

Asi mi z toho brzo začne vrzat v kouli a úplně vyschnu! Radši bych byla, kdyby si se mnou zase hrál ten kostlivec. Teda, co vám budu povídat, většinou strašně tlačí, ale to neva. Zpravidla totiž to tlačení myslí v dobrým, a to pak ráda slintám blahem a zírám, co za mnou zůstalo. Já teda slintám, i když on to s tím

tlačení nijak dobře nemyslí. Ale to slintám vzteky a to on pozná. Taky se někdy naštvo a zaseknu a dělám, že mi došla barva a už ze mě nic nedostane.

Ale co to, jsem oslněna! Už je tady! Kostlivec se vrátil, júú to lochtá, ty pacholku! Nežuzlej mě a nešťourej se mnou ve svém chlupatým uchu! Radši rychle najdi tu bílou plachtu a pořádně přitlač. Doufám, že budeš milej.

Vzal mě mezi ty své otláčené kosti a přimáčk. Slintám blahem: „Má nejdražší!“

Uhádli jste, kdo jsem? Napište na adresu redakce do 25. února 2005. Vylosovaný výherce dostane dárek.

EVANGELICKÁ CÍRKEV AUGSBURSKÉHO VYZNÁNÍ V ČR

reportáž

Vojtěch Veselý

BRATRY,
SESTRY
POTKÁVÁM...

Všechny protestantské církve na našem území, včetně česko-bratrské evangelické, přijímají dědictví reformace spíše programově. Jediné sbory, které zastupují náboženská společenství navazující na reformaci přímo – tedy s historickou kontinuitou, jsou v Plzni a v Praze. Jedná se o diasporní sbory, jakési pobočky slo-

budova hostí. Všechny uváděné sbory, potažmo církve, mají ve svém názvu odkaz na reformační vyznání. Takže i dnešní bohoslužby budou organizované Slovenským evanjelickým a. v. církevným zbornem v Prahe. Nečekáme velké odlišnosti od evangelických bohoslužeb, proto nejsme zklamáni, když pořad i motivy kázání jsou s nimi vcelku shodné.

venské Evangelické církve augsburského vyznání. Již podle názvu je znát, že se svým názvem odvolává k symbolickému textu pronesenému v Augsburgu: Confessio Augustina z pera předního reformačního akademika Filipa Melancthona. Liturgie, zpracování chrámového prostoru, způsob výkladu písma, nakládání se svátostmi, to vše je víceméně zachováno v duchu myšlenek Martina Luthera. Hlavně proto se členům této církve zkráceně říká: luteráni.

Nástěnka na kostelíku naproti pražské kavárně Velryba poskytuje výčet bohoslužebných shromáždění, které kamenná

Vstupujeme. A to přímo do lodí, kde se veškeré další dění odehrává. Takže si odkášláváme, rozkoukáváme se a odkládáme si přímo v bohoslužebném prostoru. Místo ruky a úsměvu sestry či bratra narážíme na stolek s letáky představujícími sbor, knihu návštěv a Program Služieb Božích – potíštěný arch papíru, bez kterého bychom se těžko účastnili bohaté liturgie. Zepředu tlumeně hrají varhany a mladý kazatel se v důvěrně známém černém taláru s bílými tabulkami znenadání objevuje před oltářem. Jen tak rovná knihy, pak odbíhá k zadním lavicím dohodnout si, kdo bude číst z bible a běží zpět. I nadále se po kostelovém prostoru pohybuje jistě, lidsky a neformálně. S úsměvem za slovenskými slovy svých úst načíná dlouhou liturgii, která předchází biblickému čtení a kázání. Zpívá čelem k oltáři, kterému vévodí Ježíšovo vysochané a pozlacené tělo tvarované, jako by bylo přibité na kříž.

Kázání i liturgie se točí kolem ústředního motivu: Bůh je vše a člověk bez Krista by nebyl nic. Písne tematicky nevybočují. Při zpěvu se sedí, na modlitby včetně otčenáše také a vstává se při čtení z Písma, slovy faráře: „z úcty k Božímu slovu“. Než jde rodilý Košičan František Korečko podávat ruce k východu, jsou posluchači v lavicích vyzváni k tomu, aby i oni sobě navzájem popřáli pokoj. Pak se vytvoří dvě party – jádro jde přes dvůr na kafe, většina občerstvena duchem vplouvá do nedělního urbánního reje.

Kdyby měli evangelíci liturgii s více hlasitými výměnami mezi kazatelem a obecností, byl by jejich projev zbožnosti během nedělního dopoledne sotva rozzeznatelný od luteránského. Odlišujícím a zajímavým momentem je přezpívání výpravného oddílu evangelia farářem, kdy zvláště vynikne monumentalita zvěsti.

Náhodného a nejistého návštěvníka by mohl odrazovat vyslovený předpoklad, že všichni přítomní v útrobach kostelíka, jsou spojeni vírou v Ježíše Krista. Kdo se takto spojen necítí, pro toho jako by kázání nemělo ani význam. Ani se nedozví, že i jemu je nabízena milost Boží, pouze to, co má činit, až uvěří. Škoda. Nakonec se nedá říci, že bychom prožili závrtně odlišné bohoslužby od těch, které se dějí v rámci ČCE. Tyto dvě církve mají k sobě velmi blízko, však také od konce války až do devadesátých let patřil kostelík sv. Michala evangelíkům, kteří jej dávali lutheránům k dispozici.

K rozhovoru jsme se sešli se třemi dívkami (♀ , ♂ , ♀) v místnosti, kam se chodí na kávu po bohoslužbách.

Proč jste se rozhodly navštěvovat zrovna sbor slovenských luteránů?

♀ Všechny jsme ze Slovenska přijely studovat do Prahy. Doma jsme členky Slovenské církve a.v., tak prostě chodíme do sboru, který je sice v Čechách, ale patří k naší původní církvi.

♂ Já jsem chtěla do nějakého kostela chodit a byla jsem rozhodnutá jich několik obejít a vybrat si. Přišlo mi přirozené jít ze všeho nejdříve tam, kde mi to podle názvu je nejbližší. A líbilo by se mi tu, je tu živé mládežnické společenství, takže nebyl důvod hledat dál. Šťastná souhra.

Na stolku u vchodu leží kniha hostů. Jste tranzitní sbor, který z velké části tvoří příležitostní návštěvníci. Vytvořilo se zde přesto nějaké jádro?

♀ Určitě. Zrovna mládežnická skupina se skládá ze studentů, kteří pravidelně chodí i na bohoslužby. Ti tvoří jádro mládeže a ostatní se nabalují.

♂ A podobně to funguje i při bohoslužbách. Také máme tři kazatele, kteří se střídají, což má vliv i na střídání některých posluchačů.

Při bohoslužbách se čte, káže se, modlí. Liturgie, pravda, je dynamičtější, ale přesto: pozvaly byste své spolužáky se zájmem o křesťanství v neděli dopoledne do kostela?

♂ Hm, asi je to moc formální. I když to záleží na kazateli. Ale spíš bych je zvala na mládež. Tam se diskutuje, člověk se může ptát a projevít se, je to celé živější. Navíc je tam farář, takže teologický fundus nechybí. Farář dnes začal kázání tím, že se v kostele sešli samí věřící...

♀ No jo, dneska to bylo trochu elitářské, ale tak to není vždy. Ono se asi káže líp, když se počítá s tím, že posluchači jsou jednodílná masa věřících. Jindy se ale vysvětluje a kázání je i pro nekřesťany přístupné. Jak kdy.

Tak díky, ještě sdělte něco čtenářům časopisu Bratrstvo

♀ Ať si v sobotu přijdou zahrát volejbal.

Jak bude vypadat Evropa v roce 2015? Rozpadne se? Přemění ve federaci? Budou ji tvořit důchodci? Přistěhovalci? A co církve? Budou křesťané v menšině? Nebo přijedou misionáři z Afriky?

Střední Evropa byla zahalena hustými mraky, a tak jsme dánskou půdu poprvé spatřili až těsně před přistáním v Kodani, zcela na východě největšího ostrova Sjælland. Domy se nám z té výšky zdály jako postavené z lega. Ale kvůli Legolandu jsme s Marií Medkovou nepříjely! Místo toho jsme zaměřily někam doprostřed Jutského poloostrova k městu Silkeborg, na seminář o evropské integraci a ekumenismu. V místní hojskole, kde jsme zůstaly první dva dny, už čekalo asi 30 mladých lidí, vždy dvojice z každé nové členské země EU, k tomu asi deset Dánů a dokonce pár Rumunů, kteří se už připravují na vstup.

Hojskole jsou netradiční školy s dlouholetou tradicí, což sice zní jako oxymorón, ale je to přesně tak. V Dánsku jsou velice oblíbené. Dospělí mladí lidé sem přijíždějí na pár měsíců, aby se zdokonalili v činnostech, které je baví. Můžou si vybrat z předmětů jako je kanoistika, plavání, tanec, hudba, religionistika, politologie... Škola na nás zapůsobila teplým dojmem, i když v ní bylo docela chladno, vynahrazovala to rodinná atmosféra, obrazy na chodbách, květiny a svíčky na stolech a vynikající švédské stoly.

Druhý den jsme vyslechlí přednášku Rüdiger Nolla na téma církve a Ústava EU, a pak už bylo vše na nás. Rozdělili jsme se do čtyř skupin, které se snažily vytvořit obraz Evropy v roce 2015. Každá skupina měla svůj pracovní název a vycházela z rozdílných předpokladů:

- 1) **Nejslabší máte padáka**
(otevřenost + individualismus)
- 2) **Vítejte v EU**
(otevřenost + solidarita)

3) **Pevnost Evropa**
(uzavřenost + solidarita)

4) **To je moje Evropa!**
(uzavřenost + individualismus)

Nad čím jsme několik hodin přemýšleli a diskutovali, jsme pak předvedli ostatním libovolným způsobem. Jedni zahráli televizní talkshow, další napsali dopis potomkovi a třetí skupina připravila detailní program politické strany, který prezentovala v Power Pointu, včetně nové vlajky EU: jediná dutá pěticípá hvězda uprostřed modrého pole, symbolizující pevnost.

Je jasné, že všechny čtyři možnosti byly nerealisticky vyhocené, ale můžeme si je představit jako čtverec, uprostřed kterého se má budoucí EU nacházet. Na kterou stranu nebo do jakého rohu se bude víc blížít, záleží jen na nás, co patříme k 483 milionům obyvatel EU.

Další den jsme se zaměřili víc na církve a to v debatě nad dokumentem Charta Oecumenica. Nevím, jestli se tomu dá říkat národní hrdost, ale bylo zajímavým zjištěním, že jsme pod dokumentem našly podpis kardinála Vlka zastupujícího Radu evropských biskupských konferencí.

Následující dvě noci jsme strávili v dánských rodinách. 85% Dánů jsou luteráni, ale tolik jich každou neděli samozřejmě v kostele neuvídněte. A to mají dokonce i ministryni církví! My jsme do kostela šly a po bohoslužbách dokonce poseděly u kávy (Dánové za den vypijí strašně moc kafe) s některými lidmi ze sboru a něco jim povyprávěly o naší církvi a České republice.

Poslední den strávili účastníci v dánském parlamentu, kde si mohli pohovořit s jednou poslankyní a dalšími důležitými lidmi, my jsme ale místo tohoto výjimečného zážitku musely spěchat na letiště. Doběhly jsme půl hodiny před odletem. Uaaaa! Ale stihli jsme to... •

Petr Běťák
podnikatel

ŽALM 23 „Hospodin je můj pastýř, nebudu mítí nedostatku“

Možná si někdo z Vás řekne „to se na nic lepšího nezmůže“, když si vezme tento triviální text z žalmu. V životě mi však velmi pomohl. Vyrostl jsem v rodině evangelického faráře, pracoval jsem ve výboru mládeže chrudimského seniorátu, v 21 letech jsem s obrovskou eufórií prožil své obrácení. Tuto dobu bych charakterizoval jako dobu zamilovanosti do Ježíše. Vyjel jsem výtahem víry na horní plošinu lešení bez zábradlí, na které se vzájemně držela skupina vyvolených. Po určité době se mi však do mysli vtíraly otázky, na které jsem hledal odpovědi. Obrátil jsem se s nimi v důvěře na našeho kazatele a dozvěděl jsem se, že už fakt, že si kladu tyto otázky, svědčí o mé nedověře. Následoval pád do pochybností a nakonec až skoro ztráty víry. Ve svých 24 letech jsem požádal bratra faráře, aby mě, jako nevěřícího, vyškrtil z církve.

Více než 15 let jsem se zmítal mezi vírou a nevírou, kdy jsem hledal pevnou půdu pod nohama. Příčkou, na které jsem se zachytil, byl první článek Heidelberského katechismu, který jsem si pamatoval v tomto znění: „Mým jediným potěšením v životě i v umírání je, že nejsem sám svůj, ale patřím samotnému Bohu.“ Toto se stalo mým axiomem víry, ve kterém jsem našel svůj duchovní pokoj. K tomu se mi z podvědomí opětovně

vyñooval text: „Hospodin je můj pastýř, nebudu mítí nedostatku, na pastvách zelených pase mne, k horám tichým mne přivodí...“

Svoji víru jsem postavil na tři sloupy — na důvěře, naději a odpovědnosti vůči Hospodinu. Toto se stalo mým vyznáním víry. To mě vedlo mimo jiné k založení firmy, která by zajistila práci mým spolupracovníkům. V důvěře, že nebudu mít nedostatky, jsem si vzal úvěr 1,7 mil Kč. Dvakrát jsem byl, kvůli své nezukušenosti, na pokraji krachu. Před šesti lety jsme se stali součástí světového koncernu. Za poslední čtyři roky naše firma získala dvakrát zlatou plaketu nejúspěšnější evropské společnosti koncernu.

Jsem si vědom toho, že nejsem křesťan. Věřím, že Pán Ježíš je Božím synem. Nevěřím však, že já jsem spasen skrze jeho smrt — což je ústředním bodem křesťanského vyznání víry. Nemohu se tedy považovat za křesťana. To mi sice zavírá cestu zpět do církve, avšak tato pokora mi otevřela cestu k mnoha přátelům nejen z katolické církve, avšak i k mému kolegovi Hasanovi Babacanovi z Istanbulu, se kterým jsme se modlili ke společnému Bohu v Modré mešitě, nebo ke kolegovi Yu De Hui z Šanghaje, jemuž jsem byl svědkem při jeho přijetí mezi buddhisty ve svatyni v Hang-zou v Číně. •

AKCE

V sobotu 19. března proběhne v Kolíně akce s názvem **ZPÍVÁNÍ NA PŘÁNÍ**. SOM poděbradského seniorátu vás zve na víkend plný hudby, který začíná v 15.00 v Duškově síni místního sboru ČCE (Politických vězňů 560). Přijďte se znovu pořádně zazpívat za doprovodu nástrojů... tentokrát nejen písně ze „Svítáku“. V průběhu programu si budete moci ověřit i své teoretické znalosti hudby ve znalostním a poslechovém testu a něco nového se přiučit pod vedením **Jonáše Hájka**. Celá akce vyvrcholí společným vystoupením při nedělních bohoslužbách. Přespání ve spacáku a občerstvení zajištěno ve sborových prostorách. Vstupné dobrovolné. **Všemožné nástroje s sebou! Kontakt: Jeník Fér, certainobody@hotmail.com, 608-373-011.**

Ahoj Eliško!

Já to někdy prostě nechápu. Chtěl jsem si začátkem měsíce udělat trochu příjemno, tak když nebyla Markétka doma, uklidil jsem si na stole (nu, zabralo to skoro celou sobotu, vždycky jsem na něco narazil – hlavně papírky s poznámkami, které bylo třeba opsat do počítače a pak teprve vyhodit). Včera mi M. povídá, že se asi záznaky dějí jenom jednou. Když jsem se ptal, na co že to naráží (a ona je i jinak mistr na začínání věcí zprostředka), připomněla mi ten stůl. Přitom na jejím stole to vypadá dost podobně. Rozdíl prý je v tom, že ona netvrdí, že to tak je nutné. Baže je; všechno, co tam je, buď musí být kdykoli po ruce, nebo se to musí svým překážením „připomínat“, než to konečně dodělám, nebo to není kam jinam dát. Navíc – když je to rozprostřené na stole, vyznám se v tom stokrát líp, než kdyby to bylo všechno v šuplíčkách, ale já nevěděl ve kterých. Ach jo.

Vymysleli jsme hru: Uhodnu, co ti na mně vadí. (Jeden hádá, co toho druhého na něm zlobí; ve vyjmenovávání se střídají.) Vztahy typu „miluji tě, protože...“ jsou prý nezdravé, protože kladou lásce podmínky. Tak se teď škádlíme láskou „miluju tě, přestože...“ a je to docela legrace.

A s tím pořádkem – řešíte to taky? (To by mě zajímalo, jestli jsi stejná ☺)

Měj se moc dobře. A pozdravuj.
Pa, **Šimon**

SMS RECENZE

MUZIKA

Karel Plíhal pry cvičil 2 roky 8 hodin denne bravurní kytarovou techniku. Posledni deska, na ktere zpiva Z. Navarova (a skvele!). Plíhal/Kainar: Nebe pocka. S.T.

KNIHA

AHBAuman:Co by mel kazdy vedet o zidovstvi.Hutnej text,vsechny mozne informace-od historie pres adresar zid. obci az po filozofii.Dulezite pro krestany. T.Ga

KNIHA A FILM

Kniha: Zadie Smithova: Bile zuby (Co imigrantech v Londyne, velmi aktualni, skvela!); film Slavici v kleci, hlavne kvuli nadherne hudbe. V. N.

TV

Co dokaze sikovny muzikant udelat z celkem nudneho Seiferta? (HM...: OBED) Napolovic pisne vlastni, napolovic zhudebnene basne. Pikantni pochoutka. S.T.

Nedavno me zaujala basnicka sbirka CZESLAWA MILOSZE:TO (Paseka 2003) Je to hluboke a vzrusujici nahlednuti do tvorby tohoto polskeho katolickeho basnika.ElaEst

Bila vdova – „Train-spotting pro padesatniky“, zabava i pro teens, vtip, nadhled, konopi, anglicky venkov, uzasna B. Blethynova (stejně jako v Tajnostech a Lzich). Mozno videt v art kinu ci na DVD.M.C.

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zaslat na tel. číslo 775062896

Milý Šimone,

Na Tvůj dopis mne napadá asi tolik: staré mince, kroužky na záclony, účtenky, setrvačnick, brož po babičce, notebook, noty, dopisy... jen malý výčet z toho, co se ještě před nedávnem povalovalo Karlovi na stole. Z počátku mě to přivádělo k šílenství. Jak může někdo, kdo má tak úžasny smysl pro řád a logiku, sdružovat na jednom místě tak zcela odlišné a logicky spolu naprosto nesouvisející věci? Proč musí být na jednom místě pospolu kroužky na záclony, brož po babičce a notebook? Karel mi vysvětlil, že svou neustálou snahou roztřídit věci a dát jim své místo (obzvláště, jsou-li to JEHO věci) v podstatě popírám fyzikální zákony. V přirozenosti věcí je totiž údajně tzv. entropie (dodnes nechápu, co to znamená a myslím si, že to vymyslel někdo, kdo nerad uklízí) a já svou snahou zkrotit tuto entropii páchám boj s větrnými mlýny. Nakonec ale Karel uklidil. K mé veliké radosti.

Jenže je tu problém. V tom pořádku chybí onen moment napětí, který byl nepopíratelně přítomen v nepořádku. Pořádek mě nedráždí, nemá mě co rozcílovat, nemám se pro co na Karla zlobit a ten si mě nemá pro co udobřovat. Když se to vezme kolem a kolem, on takový Karlův nepořádek je vlastně hrozně roztomilá věc...

Eliška

PS: Někde jsem četla, že manželé si po určité době začínají být podobní. Něco na tom bude. Karlovi roste břicho a mně knírek... •

ZPRÁVY

SETKÁNÍ TAIZÉ

Věra Škubalová

Ve dnech 3. – 5. 12. 2004 se v Zábřehu na Moravě uskutečnilo setkání mladých lidí, kterým je blízké poslání Taizé. Taizé je malá vesnička v Burgundsku ve Francii, kde ve 40. letech 20. století bratr Roger založil komunitu bratří, otevřenou pro duchovní potřeby mladých lidí. Dnes se zde každoročně sjíždí až několik tisíc mladých lidí i rodin, hledajících pokoj, klid a smysl života nad stránkami Bible či v rozhovorech s lidmi jiných kultur. Přijíždí sem lidé nejen z Evropy, nýbrž z celého světa. Základem celého dne je několik modliteb – ranní, polední a večerní – meditativního charakteru se zpěvy, známými jako zpěvy z Taizé.

V tomto duchu jsme se i my snažili prožít jeden prosincový víkend – snažili jsme se v době adventu najít klid a pokoj a za-

měřit se na to, co je opravdu důležité – uklidit si v sobě a připravit se na příchod Páně.

Do Zábřeha se na víkend sjelo 15 „Taizáků“, kteří se pokusili seznámit členy místních křesťanských sborů s atmosférou Taizé a tak pro ně připravili sobotní večer se Slavností světla. Strávili jsme zde příjemnou dobu vyplněnou modlitbami, zpěvy Taizé, procházkou po okolí Zábřeha, zamyšlením nad posláním doby adventu a podnětnými rozhovory. Rozjížděli jsme se posilnění radostí z Boží přítomnosti a společenství blízkých, se kterými jsme si užívali pohodové atmosféry Taizé, ač daleko odtud.

Snad se k nám příští rok přidají i další, ať už Taizé znají nebo jsou zvědaví a chtějí poznat další ze způsobů přístupu k Bohu.

V minulém čísle došlo v obsahu k chybnému uvedení autora článku Futsalový turnaj v Kutné Hoře. Autorem je Jan Fér. Autorem ilustrace u biblické úvahy v prvním čísle (strana 4) je Pavel Novák. Za chyby se omlouváme.

ZKUŠENOST K NEZAPLACENÍ

Marie Medková

ROZHOVOR

hovoří s **Hanou Chroustovou**, studentkou ETF, koordinátorkou občanského sdružení Servitus

Kdy a jak vznikl Servitus?

Servitus je občanské sdružení a vznikl v květnu 2003 jako ekumenická nevládní nezisková organizace. Momentálně jsou členy pověřeni zástupci církví, židovských obcí a církevních organizací (Diecézní charita Brno). Od 6.12.2004 se stává členem i Českobratrská církev evangelická a Církev československá husitská.

Co poskytuje?

Máme celkem 4 programy: 1) hledáme, vybíráme a vysíláme české dobrovolníky do projektů do zahraničí; 2) od jara, doufáme, začne fungovat i tzv. „Český program“— domácí dobrovolnictví, to je vlastně totéž s tím rozdílem, že výkon služby probíhá na území ČR; 3) vybíráme a nabízíme projekty v ČR pro zahraniční dobrovolníky; 4) organizujeme letní zahraniční tábory, spojené většinou s nějakou pracovní náplní, třeba pomocí při rekonstrukci památníku.

Komu nabízíte pomoc?

Ve všech těch programech se snažíme o poskytnutí služby všelijak znevýhodněným skupinám ve společnosti. To bývají nejčastěji klienti různých zdravotnických a sociálních zařízení jako jsou nízkoprahové kluby pro mládež, chráněná bydlení pro tělesně nebo

mentálně postižené, protidrogová centra, azylové domy pro matky s dětmi, domovy pokojného stáří atd. Práce dobrovolníka spočívá v tom, že se stará o klienta, dělá mu společnost, doprovází ho do práce nebo do chráněné dílny, vymýšlí pro něj volnočasové aktivity, asistuje při rehabilitacích atd. Takovou specialitou je dobrovolnická služba ve vzdělávacích nebo kulturně-historických zařízeních, což jsou židovská muzea, muzea rómské kultury, památníky obětem holocaustu atd. Dobrovolníci ale taky mohou jezdit pomáhat do oblastí postižených nějakou přírodní katastrofou, třeba při nám všem známých povodních, nebo mohou asistovat při humanitární pomoci. Každý zájemce si může vybrat ze všech možností tu, která mu nejvíce sedí.

Proč se lidé hlásí na tuto práci?

Tak především proto, že chtějí být užiteční, chtějí pomoci a dělat věc, která má smysl. Zároveň je láká poznat něco nového, seznámit se s novým prostředím, zažít novou zkušenost, naučit se cizí jazyk a někdy prostě jen potřebují „vypadnout konečně z baráku“.

Co potřebuji k tomu, abych se mohla stát dobrovolnicí?

Hlavně chuť a motivaci k téhle práci. A pak už jen „drobnosti“: třeba aby ti už bylo 18 let, abys zrovna nebyla v trestním řízení ani státem stíhaná nebo pohřešovaná, abys byla zdravotně, fyzicky i psychicky v pořádku. A dodala přihlášku s podklady.

Jak dlouho trvá dobrovolnický pobyt?

Existují dvě možnosti: tzv. „krátkodobá“ a „dlouhodobá“ služba. Krátkodobá trvá maximálně 3 měsíce a může být vykonávaná jenom v Česku. A ta dlouhodobá je

většinou na jeden (školní) rok a to buď v Česku nebo v zahraničí.

Můžu si vybrat, jakou zemi chci?

V podstatě ano. Servitus se ti pokusí sehnat projekt v jakékoli zemi.

Třeba Ghanu?

Třeba Ghanu.

Co mi Servitus zajistí — technicky?

Servitus má na starosti vybrat ti v první řadě vhodný, bezpečný a spolehlivý projekt, tak aby obě strany byly spokojeny — ty jako zájemce i organizace, pro kterou budeš dobrovolnickou službu vykonávat. Ta organizace ti zařídí ubytování, stravu, jízdenku hromadné dopravy a kapesné. Pokud bys jela do země, jejíž řečí nemluvíš (třeba jednou z kmenových řečí Ghany), tak ti bude ještě zajištěn jazykový kurz. Jinak v průběhu ročního pobytu absolvuješ nejmíň čtyři vzdělávací semináře týkající se sociální práce, všechny semináře ti hradí organizace. No, a samozřejmě za tebe platí pojištění.

Jaké jsou ohlasy od organizací, kterým dobrovolníky „dodáváte“?

Zatím kladné. Organizace, ať už to jsou sociální zařízení nebo muzea, se ozývají, že chtějí určitě další dobrovolníky i na příští rok.

Jak jsou spokojeni dobrovolníci?

Během dobrovolnického pobytu se dost změní. Pro některé z nich je to vůbec

první vycestování na delší dobu. Ze začátku je to tak trochu krok do neznáma. Všechno je nové: prostředí, kultura, zvyky, mentalita lidí, jsou daleko od rodiny, přátel, svých jistot a zázemí, musí se postavit na vlastní nohy, naučit se samostatnosti, umět se rozhodovat, naučit se naslouchat druhým, mít s nimi trpělivost, být empatický a otevřený. Začnou nově přemýšlet o životě a jeho hodnotách, o lásce a o vztazích, o víře, taky sami o sobě, zjišťují, na čem a na kom v životě záleží, co je podstatné, co má smysl a co ne. Vrací se osobně obohaceni, navíc o kus dospělejší a vyzrálejší. Vlastně je to tak trochu konečné „odstrížení pupeční šňůry“. Myslím, že se vrací spokojeni.

Existují podobné organizace v zahraničí?

V zahraničí funguje dobrovolnická služba třeba víc než 50 let, např. ASF nebo člen EDYNU v Německu. U nás se dobrovolnictví rozjelo až po revoluci 1989. A teprve teď dochází k úpravám zákonů pro dobrovolníky a dobrovolnické organizace. Samotný zákon vztahující se k dobrovolnictví platí od roku 2003.

Spolupracujete s nimi?

Obě již zmíněné jsou naši partneři. Spolupracujeme s nimi při výměně dobrovolníků: když oni potřebují dobrovolníka pro nějaký projekt, dají nám vědět, a my se jim ho pokusíme sehnat, nebo naopak, když my máme dobrovolníka a sháníme pro něj vhodné místo v zahraničí, kontaktujeme my je.

Přesuňme se do doby Asterixe a Obelixe. Světu vládne Řím, ale daleko na Studené straně stojí královské město Brod, kde pod vládou moudrého krále Sucella žijí Keltové. Zde se v jednom z domů poblíž Říční brány rodí Lowen. Lowen se sice zapojuje do různých klukovských lumpáren, ale není úplně obyčejné dítě. Nejen, že umí nejlépe střilet z luku, jeho největším obdarováním je možnost vidět kolem lidí auro a slyšet melodie. Když dostane svoji první příšťalku, trvá mu sice nějakou dobu, než se na ni naučí dobře hrát, pak se ale z něj stává uznávaný bard. Později je vychován druidy („Moudrými“) a stává se jedním z nich. Pro Kelty tou dobou nastávají zlé časy. Do země se začínají valit hordy Markomanů a jiných okolních národů. Svět se chvěje úzkostí a my sledujeme Lowena, jak se z malého nerozumného kluka stává moudrým druidem a s nerozlučným přítelem Nori Vlkem brání svůj kmen před vymřením. I když si divoká doba, která je zde vyličeena zvlášť krutě (přestože autor záměrně opomíjí některé drsné keltské zvyky, které by už byly hůře stravitelné), vyžádá životy jeho

blízkých, on nalézá klid v moudrosti, v naději. Ke konci života žije jako poustevník a dokáže si vážit i markomanského krále, který zemi dobyl proto, aby získal více polí k pěstování obilí pro svůj lid.

Postavy v knize jsou vesměs černobílé, jsme také svědky těžko uvěřitelného obratu záporné postavy, podobně nevěrohodně vyznívá i popis Lowenova vítězství nad zlým králem Arawnem pomocí létěny a loutny. Také některé dialogy nejsou zcela přesvědčivé, zvlášť ty, kdy je Lowen ještě malým osmiletým klukem. Přesto se mi Malý bůh, jak se kniha jmenuje, líbí. Smutný příběh konce jednoho národa doložený na smutném Lowenově životě, jehož konec musel prožít násilně oddělen od svých nejlepších přátel a přesto dokáže být šťastný, je neobyčejně silný. •

Tomáš Hokeš se narodil 27. března 1968. Pracuje jako výtvarník a restaurátor chrámových oken. Malého boha, jeho zatím jediné publikované dílo, začal psát v osmnácti letech, pak text odložil a vrátil se k němu před rokem.

příště:
MILOŠ URBAN

JAN BLAHOŠLAV O PÍSNIČCE

Samuel Titěra

REAKCE

Když v minulém čísle zazněla slova o písničce v kostele, přijde mi líto nenapsat vám o svém nedávném objevu: o klasikovi protestantské hudby a jeho krásně poetické knize Muzika (1561). Kdo se prokouše starodávnou češtinou, nebude se nudit. Písnička by podle Blahoslava měla činit trojí:

“1. Líbost zplozovati a jako uši i mysl lektati, tak aby tvé zpívání posluchačův a ovšem tebe nemrzelo, ale aby rádi poslouchali předce až do konce.

2. K veselí, k zámutku, k potěšení, lítosti a neb jiným těm podobným neb z nich pocházejícím věcem, totiž k některé z nich hýbati, ponoukati a jako připuzovati, více nežli prostě mluvení nebo Čtení knih.

3. Máť také o něčem vypravováním něčemu učiti: jako písňě některé vyučují, jak Boha chváliti, z čeho, čeho od něho žádati atd.(...)

Uzříš některou píseň, ana jako věnec krásný, jiná jako louka zelená a kvítím rozličným prorostlá, jiná jako strom ušlechtilý, jiná jako zdaleka se modrající hory, jiná jako stavení krásné, buď uzavírané, buď zotvírané.

Jinou uzříš, anať jako potůček plove z studnice tiše, hladce, povrchu, jiná břehy podrejevá a pojímá s sebou; jiná ukazuje skladatele autoris veliký vtip a nevelikou práci, jiná neprohledavost otce ukáže, jiná neumění nebo nedopatření se něčeho toho neb jiného, jiná drsností svou mistrnost hlavy něčí prozradí atd.”

téma 01/2005

Ráno po svatbě, kdy ještě všichni pili a jedli, jsem sebral příšťalku a utekl z domova.

„K čemu je rodina, když nepřináší šťastná setkání?“ ptal jsem se sám sebe a potloukal se po městě. Byl jsem pevně rozhodnut, že se už nevrátím.

Když jsem šel kolem Domu rukojmích, zaslechl jsem, že v zahradě, za vysokou stěnou z klád, kdosi hraje na příšťalku. Zastavil jsem se a poslouchal. Líbezný tón obletovaly mou hlavu a na chvíli jsem zapomněl, že jsem smutný. Zapískal jsem kousek nápěvu, který se ozýval za stěnou a nápěv se ozval z druhé strany. Zapískal jsem ho zase a trochu ho pozměnil. Opět se mi vrátil.

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se.

Na druhé straně bylo ticho. Viděl jsem jen hlídku, jak ke mně míří rychlým krokem.

„Mazej pryč, spratku, tady nemáš co dělat! Copak nevíš, že se k rukojmím nesmí?!“ zavolal voják rozhněvaně.

Raději jsem utekl, ale nešla mi z hlavy ta hra. Podobala se mé, do které jsem utíkal před krutým světem.

Příští dny jsem přicházel k Domu rukojmích a zase jsme spolu hráli. Tentokrát mě stráž nevyhnaly a já jsem odcházel s naplněným srdcem. Chodil jsem kolem té vysoké ohrady, za kterou byly vidět jen koruny ovocných stromů, a hledal sebemenší skulinku, abych mohl nahlédnout do zahrady.

„Kdo jsi?“ zvolal jsem.

Zaslechl jsem jen dívčí smích a zapískání. Alespoň jsem věděl, že je to dívka. Našli jsme si místo v odlehlém koutě, dál od cesty. Tam jsme hráli celé dny a smáli se u toho. •

Minulý nápadník se zabýval domovní mládeží – scházení se po různých domácnostech. Domovní prostředí, resp. jeho část (kuchyň) skýtá další možnost zpestření setkání mládeže – společná večeře. Je-li dobře vybavená fara, můžeme se oddávat kulinářskému umění i na faře. Nejprve je nutné vybrat jídlo, které nikomu nevadí a které je možné připravit v patřičné kvalitě a množství v podmínkách, ve kterých se mládež schází. A pak už se jen shodnout na postupu a druzích, množství a úpravě přísad, zvolit šéfkuchaře a může se začít vařit. A právě dohadování na postupech a ingrediencích pro přípravu všem důvěrně známého jídla představuje úžasnou možnost se pohá-

dat, ale hlavně se něco nového o druhých dozvědět. Snad ještě více než společná příprava jídla zpestří setkání samotná konzumace u jednoho stolu. Prostřená tabule nabízí množství jazyček laskavých pochutin a navíc také možnost být skutečně s ostatními pohromadě (brání skupinkování a od jídla přece nikdo neuteče) a netradiční zneformálněná atmosféra umožní bavit se o jiných nových tématech. Jídlo není cílem takového setkání, je jen prostředkem k vzájemnému lepšímu poznání. A tak ať se jídlo zdaří nebo nezdaří, na takové netradiční setkání zůstanou vždy silnější vzpomínky. •

LÉKÁRNÍK MÍCHÁ VŽDY DOLEVA

Rozhovor s **Věrou Škubalovou**

Tomáš Groll

ROZHOVORY
SE
STUDENTY
VYSOKÝCH
ŠKOL

Aniž si to uvědomujeme, je nedílnou součástí našich životů farmacie. Asi neexistuje v našich končinách člověk, který by nevyužíval produktů tohoto oboru. Farmaceutický průmysl se stává stále mocnějším a o studium farmacie je stále větší zájem. Z 1300 uchazečů je přijatý zhruba každý šestý. O studiu farmacie a farmacii jako takové jsem si povídal s Věrou Škubalovou ze Zábřehu na Moravě, studentkou třetího ročníku Farmaceutické fakulty UK v Hradci Králové.

Jaký je přesný a celý název toho, co studuješ?

Přesný název zní Všeobecná farmacie. Je to obor pětiletý, magisterský, prezenční.

Co je to vlastně ta farmacie?

Farmacie... je to jeden z oborů, zabývající se lidským zdravím. Zde jde především o léčbu nemocí či jejich prevenci. Farmacie zkoumá léky a jejich obsahové látky. Zkoumají se procesy od vzniku účinné látky až po aplikační formu – to je to, co v lékárně vyměníte za předpis od doktora. Asi to není přesná definice, ale něco takového si pod pojmem farmacie představuji já.

Proč ses rozhodla pro farmacii?

U mě je to částečně ovlivněné rodinou. Už jako malá jsem měla ráda specifickou vůni lékárny. Pamatuji si, jak mě maminka nechala dělat mastičku – smícháš různé součásti, co nevypadají zrovna vábně a mícháš a mícháš, a ona z toho vznikne krásná hmota. A také – možná to bude znít trochu altruisticky, ale prostě jsem chtěla pomáhat lidem.

Farmacie mi připadá trochu podobná politice (v ideálním případě). Taký se jedná o snahu pomoci lidem, ovšem nějak tak z povzdálí... Není farmacie odtazita od člověka? Nevnímá ho trochu jako

jen soubor chemických prvků a procesů, které lze tu a tam něčím ovlivnit?

Odtazita? Záleží na způsobu chápání. Cílem snahy farmacie je pomoc člověku v nemoci. Pravda, že součástí farmacie je i obrovský gigant farmaceutický průmysl, kterého zajímá člověk jen jako odběratel jeho produktu. Každý organismus je souborem prvků a procesů. Člověk je hodně složitý soubor, o tom se přesvědčuji na každém kroku. Myslím, že mi na pochopení aspoň základních procesů těch pět let bude stačit jen s bídou.

Farmacie teda pomáhá lidem. Ale co takový farmaceutický průmysl. Stává se gigantem zaměřeným na zisk...

Třeba do černého, ale to je v každém průmyslu. Každý chce uspět a z této branže se stala zlatá finanční žíla. Ale farmaceutický průmysl by bez člověka ztratil své postavení, smysl a hlavně cílovou skupinu. Pod pojmem farmaceutický průmysl si mnozí lidé představí jen velkovýrobu různých barevných prášků a už ne vývoj nových léčiv či nových aplikačních forem, což je jistě jeho součástí.

Farmacie je často spojená s pokusy na zvířatech. Jak se stavíš k této problematice?

Je to nutné zlo. Nedokážu si představit, že by se přímo z pokusů na buněčných kulturách přešlo rovnou ke klinickým studiím na lidech. Dle mého názoru je mnohem lepší využít tyto poznatky. Zvířata u nás ve viváriu mají dobré životní podmínky, občas lepší než sami studenti. S pokusy na zvířatech pro kosmetické firmy nesouhlasím, ale pro lékařské účely – pak ano.

Jak by měl vypadat uchazeč o studium farmacie? Jaké by měl mít záliby, přání a co by měl pro přijetí dělat?

Vypadat by měl úplně normálně – dvě ruce, klidně i levé (lékárník míchá vždy

doleva), pevné nervy a dobrou motivaci. Co se týče zálib, nic specifického mě ne napadá. I když, zájem o přírodu, kytičky, chemii... s tím se pak stohy skript likvidují snadněji a do hlavy to rychleji leze. Myslím také, že výhodou je zájem o člověka a dobré komunikační schopnosti, ale to je potřeba všude. A co by měl pro přijetí udělat? Mít slušné známky na střední škole a dobrý přehled z biologie, chemie a fyziky – to jsou předměty přijímací zkoušky.

S jakými očekáváními jsi nastupovala do prvního ročníku?

To si moc nepamatuji ☺! Ale určitě s radostnými a světzměňujícími ☺.

Určitě jsem moc netušila, do čeho vlastně jdu a pod pojmem farmacie jsem si dokázala představit jen tu lékárnu. To už se teď změnilo, díky této škole. Ale velké ideály mi zůstaly – stále chci dělat něco pro lidi okolo sebe, pomáhat jim a vidět okolo sebe radost. Od školy jsem neočekávala, že mi vše naservíruje pod nos, a v tom jsem se nespletla.

Splnila se tvá očekávání?

Jak která... Očekávání, že na vysoké budu sama za sebe se mi splnilo. Co si sama neudělám a naučím, to nemám, a i díky tomu mi dochází, že nic není zadarmo. Ale idealistka jsem zůstala, stále se držím svých snů jako klíště.

Jaké je uplatnění s farmacií, co tě asi tak čeká?

Určitě skvělá budoucnost ☺. Většina lidí, co farmacii vystudují, jdou pracovat do lékárny. To je asi nejčastější uplatnění. Dále může jít pracovat kamkoliv, kde to nějak souvisí s lékem, léčením, pacientem – takže výzkumné laboratoře pro nové léky, výroba léků, kontrolní laboratoře... ono toho je docela dost, záleží hodně na mně, co si vyberu... V lékárně jde hodně o kontakt s lidmi, o práci poradce ve věcech zdraví, v laboratořích zas o práci s různými přístroji s vysokou přesností... Obojí mi přijde hodně zodpovědné a potřebné.

Co bys chtěla dělat?

Toho je, třeba bych se chtěla jednou podívat do Tibetu ☺. Taky bych si chtěla pořídit nějaké domácí zvířátko, třeba želvu... Ale na to ses asi neptal, že? Co se týče profese, ještě nejsem rozhodnutá. Při studiu se setkáme s mnoha obory, a je toho povícer, co mě zajímá – třeba účinné látky z různých druhů kytiček, možnosti léčení rakovin... Jednou bych ale chtěla do lékárny.

Má nebo může mít tvá víra nějaký vliv na studium?

Ano, myslím, že má. Hlavně ve zkouškovém či když přijdou problémy, je skvělé vědět, že na to nejsem sama. Že vždycky může přijít za Pánem a věřit, že jsem v jeho rukou a že to se mnou myslí dobře. Hodně mi pomáhá, že se v tom všem nemusím spoléhat jen sama na sebe a když padám, tak Bůh mi dá sílu znovu vstát a jít dál.

Je lehké uplatnit nabyté znalosti a zkušenosti v mimoškolních aktivitách? Třeba, že by sis tu a tam něco připravila, třeba zdestilovala apod.?

Já si tu a tam něco připravím – třeba vařím a on z toho vznikne lektvar ☺! Ale vážně, je fajn, když za mnou někdo přijde s nějakým dotazem ohledně prášků a já občas i jsem schopná aspoň trochu poradit. To pak zahřeje u srdce. A díky za tip – zkusím si postavit destilační aparaturu přímo v pokoji, jen nevím, co na to sousedi, až to bouchne.

A na závěr nemůžu se nezeptat. Farmacii v Hradci Králové v poslední době nejvíce proslavila Miss 2004 Jana Doležalová a tímto rozhovorem pak ty, Věra Škubalová. Jsou všechny studentky farmacie tak půvabné jako vy dvě? Mimo chodem, jaký je poměr studentů ku studentkám?

Mladých perspektivních a nadějných mužů tu máme nedostatek, aneb poměr je výrazně vychýlen směrem k pokolení Evinu. Co se týče půvabu, díky za poklonu... Skutečný stav půvabů si budeš muset přijet hodnotit sám, což platí i pro případné zájemce. Přijďte se podívat, uvidíte a zvítězíte!

KOHO PSA JÍŠ, TOHO PÍSEŇ ZPÍVEJ...

Rozhovor s Petrem Wagnerem

Michal Samiec

UCHO
VELKÉHO
BRATRA

Ucho Velkého bratra nemohla v poslední době uniknout další z mladých, krásných a nadějných kapel, která skvěle propojuje muzikantskou i textovou zkušenost protřelých pamětníků křesťanské scény a dravost mladíků sotva vousem porostlých. Toto kulturněspolečenské uskupení se jmenuje Goro, hlavním Psem, tedy velkým a milovaným vůdcem této smečky je Petr Wagner, známý hudební publicista (Tón, AD), popularizátor menšinových stylů, šedá eminence české křesťanské hudební scény, poloviční kazatel, kuchař-experimentátor, moderátor Českého rozhlasu Plzeň a vůbec krásnej a milej člověk. S nikým jiným jsem tudíž nemohl provést toto krátké virtuálně-kynologické povídání o kapele, kterou určitě stojí za to vidět a o které ještě určitě hodně uslyšíme.

Kdo je Goro, jak se Goro narodil, jaké je, proč mu dali rodiče takovýhle jméno a co teď dělá?

Hmmm, to je zvědavosti hned na začátek. Goro jako kapela si odbyla svoje embryonální stádium už na konci minulého tisíciletí coby projekt členů Noi, 1613 a ...skream!, v počáteční fázi s námi jeden koncert absolvoval dokonce ještě Michal Stančík (dříve Bez Iluze, dnes Gothart, hraje taky na blížící se desce Noi, což je moje další kapela). V současné sestavě Goro funguje od léta 2003, první koncert se odbyl v rámci pražského rozlučkového show našich kamarádů Ram Adonai. Máme za sebou řádku koncertů včetně turné se skvělým Jumbo Jet (D). Teď děláme na druhý nahrávce - minialbu Whose cup of Molten Lava Are We? - to vyjde někdy v únoru na kultovní :-)) značce Wild Rabbit.

Jo, a jmenujeme se podle toho legendárního japonského seriálu, co ho dávali v rámci skvělého Magionu s Honzou Rosákem. Zaujal mě motiv putujícího psa s tajným poselstvím v obojku.

Co Goro žere?

Hele, to máš tak - každý pes jiná ves.... Já poslouchám všechno od Bittových, Drakea, Elliotta Smithe (folk) přes Cinematic Orchestra, Massive Attack, Herbaliser (taneční muzika), Cassandru Wilson (jazz), Esgmeq, Hives (punk n'roll) po At The Drive-In, Fugazi, Mars Voltu, Pretty Girls Make Graves, Trail Of Dead (HC a post-HC). Jonáš Thál (basa) by se mnou souhlasil, Luky Ferenc (kytara) by napsal hafo ska a punkových kapel, bubeník Marek Klasna by určitě nezapomněl zmínit svoje milované Blur a Franz Ferdinand. Dobrý muziky je hrozně moc, až z toho má člověk občas depku, že to nejde všechno pojmout. Na stylu tolik nezáleží.

Chodí Goro do kostela?

Hele, já jsem kazatel na půl úvazku v Církvi československý husitský, takže se mi něco z těch kázání trousí i do textů...☺

Těm, kdo znají Noi, může být celkem jasný, jak to s tou vírou (a s textama) mám. V Goro se snažím psát anglicky, ale ne jen jako výplň k muzice. Suma sumárum píšu hodně o Bohu a hodně taky o šmodrchanicích ve vztazích tady na zemi, což je stejný jako v Noi. Soundtrack k těm příběhům je, pravda, trošilinku odlišný.

Kouše Goro?

Ve druhý nebo třetí třídě na základce jsem pokoušel spolužáka, protože mě vyprudil, ale od té doby fakt nic. Jinak ale doufám, že jako kapela bezzubí nejsme! Bezzubej rokenrol je špatnej.

Kde se dá Goro potkat?

Nejjistější to je na www.goro.aktualne.cz. Tam najdete data aktuálních koncíků, MP3s, guestbook, fotky i naše oblíbené linky.

další dobré linky:

www.wildrabbit.cz, www.musicmix.cz

Máte-li připomínky nebo nápady, o kom byste si rádi počteli, napište Velkému bratřovi:
samiec@srcce.cz

BOJÍM SE

Bojím se setkání s Libuškou.

Už z dálky se na mě směje, už z dálky voní. A z blízka mě pak líbá na obě tváře a vytahuje z tašky krabičku olepenou fotkami krásných obličejů; otevírá ji, a že: „Pod, tu si sednem.“

Libuška bere moje zápěstí, stříká na něj jednu voňavku za druhou: „Tož voní ti to? Tož kerů?“ A na zápěstích už nemám místo – tak na předloktí, a že vyzkoušíme i pánské parfémy: „Pro tvého k vánocám!“ Jo, jo, pro mojeho Josefa Stydlivého.

A já pak – omámená vůněmi, chtěla bych se jí vytrhnout a běžet, aby si vítr vzal ty smrady s sebou; i Libušku, aby odemě vzal, protože už to není ta Libuška, jak jsme spolu sedávaly v lavici a jí páchly nohy bez bačkor, už to není Libuška, jak na zábavě po jednom pivu omdlela a já jsem ji táhla na pánský záchod, protože na dámském netekla voda, abych jí hlavu nacpala pod kohoutek – no jo a on ji tam takhle dodělanou viděl Ondra, co se jí tak líbil, už to není Libuška se zmaštěnými vlasy, už je to Libuška, která když se jí zeptám: jak se máš? Řekne mi, že skvěle, že teď pije gel z Aloe vera, a že bych to měla zkusit taky, že ona se po něm cítí, jako úplně jiný člověk. Jsou to zázraky, co lidi proměňuje.

OTEČ

Maminka nadhazuje oválné pláty těsta, roztahuje je prsty do šířky; větší je na lavici, židle, stůl... Až trochu proschnou budou nakrájeny, uvařeny, snědeny. Nejlépe v hovězí, nejlépe v hovězí polévce. Budou prokukovat mastnotkou, čumět ven, až do nich někdo práskne lžící. Tatínek si dosolí, určitě si dosolí. On by si dosolil i slaně, jenom aby si dosolil. Dnes si ale nedosolil. Jí, jí a říká: „V rybníku není jediná ryba. Kdosi vybral všechny ryby.“ Dojí a nechá talíř na stole; určitě ho nechá na stole.

„Vždyť ho nechej na stole, tati!“

Ne, odnáší ho do dřezu a umývá. Teď si lehne.

„Jdeš si lehnout, tati?“

„Nemožu, musím do lesa.“

A já vím, že Voravský se včera opil – a bylo by to asi dobře, protože s Voravským je možné se domluvit jenom, když je ožralý. Ale tatínek to s ním zkoušel předtím za střízliva, ale to nejde za střízliva – to ho pak vytočí všechno: jestli chcete půjčit traktor, stejně jako když mu ztupíte sekeru nebo on vám přejede autem slepici.

Jo jo, u Voravských je teď dobře: udí ryby, bože. A můj otec? Stojí u rybníka, hází na hladinu chleba a zkouší, jestli tam aspoň jedna zbyla.

A pak půjde do hospody; určitě půjde do hospody: dát mu do zubů!

„Tati, proč nejdeš do hospody? Proč si to s ním nevyřídíš?“

Vím proč, zase si myslí: pěstama ne, holčičko, pěstama ne.

MLHA

Ze Zafalských kopců ide mlha – dýmí sa. Kůří. Mamička Vojty zatápajú a Vojtovi se nechce domů.

Maminka zatápí skřehlým rukám, co tam uvnitř leží; prsty vytrčené zpod peřiny – kostnaté prsty babičky se křečovitě drží duchen.

Babička umírá. Ví to, ví to už dlouho a Vojtovi se celý ten dlouhý čas nechce chodit domů. Až ven je slyšet: „Je mně zima, Karličko!“

A maminka nosí polena a další polena a letošní už nejsou, tak loňská a předloňská se zaprášenou kůrou, co byly až u dí a z komína sa dýmí.

Celá dědina to ví, že Jerchovým v chalupě mizí člověk.

Vojta nechce jít domů, že by se od horka z kamen zpotil, že by se zalknul z nevětrného zpuchlého horka, že by se rozplakal z pohledu na maminku, jak běhá pro dřevo, kdykoli slyší: „Je mně zima, Karličko!“ Vojta se pod okny sehne, přeběhne, vejde k ovcím, nechá si jednou dýchat na krk a myslí si: jsem Ježíšek, jsem mimino; mami, já ti teď s tím dřevem pomoct nemožu, teď ne, přijdu až... a usne.

JEDNOU MĚŘ, 2X NEŘEŽ

Jakub Skála

HUDBA

Historie skupiny Neřež sahá hluboko do minulosti. Ústřední autorská dvojice, Zdeněk Vřešťál a Vít Sázavský spolu začali hrát už v roce 1979. O rok později se k nim přidala Zuzana Navarová – vznikla legendární skupina Nerez. Ta byla v roce 1995 rozpuštěna, ale zanedlouho poté se Vřešťál se Sázavským znovu sešli v Kapele Jaromíra Nohavici, s nímž natočili Koncert a podíleli se i na dalších deskách. Z Kapely vznikla skupina Neřež, která se po mnohých personálních změnách ustálila na čtveřici Zdeněk Vřešťál (kytara, harmonika, zpěv), Vít Sázavský (kytara, viola, různá chraстítka, zpěv), Filip Benešovský (baskytara, zpěv) a David Uher (bicí). Album Jednou měř, 2xNeřež je po deskách Neřež, Nebezpečný síly a Ještě jednou již čtvrtým albem této skupiny. Jedná se vlastně o dvojalbum, protože ti, kteří si desku koupí a přijdou na koncert, dostanou navíc druhé CD, tzv. Nášup. Výjimečnost kapely je především v nápaditosti aranží a ve skvělých pěveckých výkonech. Zejména dvojhlasý Vřešťál-Sázavský jsou jedinečné, těch však bohužel na tomto albu ubylo. Důležité však je, že písničky, které jsou převážně o lásce, mají co říct a hezky se poslouchají. Člověk zkrátka i po 25 letech Vřešťálovi se Sázavským tu zamilovanost věří.

KAFE A CIGÁRA

Alena Popelová

FILM

Co si dáte? / Kafe a Cigára. / To není moc zdravý oběd. / To není oběd.

Kafe a Cigára je série 11 černobílých skečů, z různých období tvorby režiséra Jima Jarmushe. Každá z nich probíhá u jednoho stolu kdesi v kavárně. Nejstarší vznikly již v šedesátých letech, poslední dokončené v nedávné minulosti vtípně a nenápadně pointují ty předchozí. Sledujete-li tento film, prohlížíte si jako jeden z kavárenských povalečů ostatní a pobaveně nasloucháte útržkům životních lapálií míhajících se v rozhovorech. Brilantně sehrané (Iggy Pop, Tom Waits, Cate Blanchet a řada neznámých, neméně výrazných osobností) absurdní, a přece tak reálné dialogy, jsou snímány nezvyklými a dlouhými záběry (např. půdorysné záběry stolu, povětšinou s kostkovaným ubrusem, na kterém, jako na šachovnici, hráči zdvihají a rozvážně pokládají své šálky). Vše je důkladně prosceno narážkami, geniálními hláškami a skvělou hudbou (nakonec i zhrzený Iggy Pop zazněl z juke boxu).

Jarmushovi kouřící pijáci kávy hovoří o všem možném, dohromady se toho ale za celý film mnoho nestane, opomineme-li zkrat při pokusu s Teslovým transformátorem. Spíše se může stát, že v některém z hostů spatříme něco ze sebe. Co si s tím pak počneme, to už je na nás.

Čtete komiksy? Rádi? Pak bych vás ráda upozornila na právě vyšlou knihu Max a Mořic. Pravda, není to žádná novinka v literárním světě. Karikaturista Busch, který je právem považován za praotce komiksu, je začal kreslit v roce 1865. Malí darebáci Max a Mořic mají sice za sebou 140 let života, ale jejich „stáří“ neubírá příběhu na čtivosti ani pointě na trefnosti. Jejich kousky jsou zjevně spíše ničemnostmi než nevinným dětským zlobením. Na jednu stranu vzbuzuje sympatie jejich vynalézavost, na druhou děsí jejich krutost a zlo, které působí. Kradou, ubližují, ničí cizí majetek. Odplata dospělých ale též nevystavuje dobré vysvědčení vesničky, kde žijí...

Ačkoli se vám možná na prvních stránkách zardá, že jde o příběh pro děti, nemylte se. Nejde o pohádky bratří Grimmů v modernějším zpracování. Pokud pohádka, pak pro dospělé, a spíše podobenství nebo umně zpracovaná

společenská satira, která se nevnučuje z každého slova, ale mocně vystupuje z celého příběhu.

Max a Mořic, Wilhelm Busch, Kalich 2005, 65 stran.

MICHELANGELO BUONARROTI

Pavel Prejda

Tvrdil o sobě, že není malířem, a přitom svými úžasnými freskami vyzdobil zdi Sixtinské kaple. Říkal, že není architektem, a přitom pracoval na nejvýznamnějších stavbách tehdejšího Říma. Prohlašoval, že není básníkem, a přitom po sobě zanechal desítky nádherných básní. Pod svá díla se podepisoval prostě: Michelangelo, florentský sochař.

Prý to byl člověk tvrdý, nepřístupný a nesmírně pracovitý. Prý se s ním v dobrém dalo vyjít jen obtížně. Často byl ve sporu nejen se svými přáteli, ale dokonce i s papeži. Osamělý génius, který šel zcela sám svou vlastní cestou. Zanechal po sobě díla, která mluví napříč staletími: Sochy Mojžíše, Davida, Pietu, ale především ony fresky v papežské kapli.

Ve stáří se stále hlouběji obracel k Bohu a ke svému dílu získával velký odstup. Na rubu jednoho z posledních dopisů čteme verše, ze kterých sálá zoufalství, napětí i odevzdání:

Mé oči souzír, nač se podívám,
mé srdce tíží vše, co nosí zem,
a nedat nám ho jako dar Ty sám,
nevím, co bych si počal s životem.

A tak v tom hvozdu, temném jako noc,
doufám pln hříchu, jenž mě objímá,
nejen v Tvou milost, nýbrž nápomoc,
jak jsi to slíbil tomu, kdo Tě zná.

Michelangelo Buonarroti zemřel v Římě 18. února 1564.

• **ČR si poprvé připomněla výročí osvobození vyhlazovacího tábora v Osvětimi jako významný den — Den památky obětí holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti. Před vchodem do Památníku obětí nacismu v pražské Pinkasově synagoze byla odhalena pamětní deska lidem, kteří za války zachránili Židy před nacistickým terorem.**

• V kostele ve Vrahovicích se 9. ledna konala bohoslužba spojená s prosbami za duchovní podporu pozůstalých po obětech (pět vojáků speciální prostějovské jednotky) železničního neštěstí. Bohoslužbu uspořádal farář místní římskokatolické farnosti Petr Vaculík spolu s prostějovským evangelickým duchovním Petrem Pivoňkou a psychologové specializujícími se na pomoc lidem v neštěstích.

• **Na celém území republiky proběhla Tříkrálová sbírka. Ze všech diecézí České republiky se na kontě České katolické charity shromáždilo přibližně 57 milionů korun.**

• Na otázku „Věříte v Boha“ odpověděl Karel Gott v rádiu na Frekvenci 1: Věřím v jisté síly vesmírné, ale v konkrétního Boha našeho, jak ho my křesťané máme už 2 tisíce let, tak si nemyslím, proč zrovna ty 2 tisíce let, proč ne ty jiná tisíciletí, protože člověk nežije 2 tisíce let. Já myslím, že Bůh je v každém z nás, spíš se přikláním k filozofii, abychom ho hledali v sobě. Věřím určitě v předvolbu nebo vyvolené jedince, silné zářící jedince.

• **9. února na popeleční středu začíná půst.**

• 24. února 2005 v 18:00 hodin v budově Diecézního centra mládeže v Plzni (Křimická 73) bude přednáška P. Aleše Opatrného na téma „Jak mluvit s lidmi, kteří se ptají na víru“.

• **Farář v severoitalském městečku Sarzana je připraven platit místo svých oveček pokuty za špatné parkování, aby mohly dál jezdit na jeho kázání. Rozhořčilo ho, že místní policie neúprosně pokutuje všechny řidiče, kteří před kostelem zaparkují, a to i v době mše.“ Dává jim pokuty, protože jste přijeli na mši. Nezneklidňujte se, já je zaplatím,“ ujistil páter Renzo Cortese své farníky během nedělního kázání.**

• 25.-27. února budou v Liberci seniorátní dny s tématem: Židovství (a my)!? Hostem bude paní Štěpánka Lea Adamová z místní židovské obce. Na programu dále strategická hra, bowling, kino aj.

• **25.-27. února bude opět tradiční setkání mládeže v Humpolci.**

NE! NE! POŘÁD TU
NĚKDO ZPÍVÁ FALEŠNĚ!

LANO, CO K NEBI NÁS POUTÁ

TRABAND

$\text{♩} = 80$

Já se-dá-val v při-sta-vu, po-píj-el ko-řa-lu, s hol-ka-ma laš - ko-
 - val A by-lo mi fuk, co je, hla-vně když faj-fka mi dou-
 - tná Co by - lo už ne - ní, všech - no můj jmě - ní jsem
 dá - vno roz - fo - fro - val Jsme sil - ný jak sil - ný je
 la-no, co k ne-bi nás pou - tá

Ale najednou zmatek, když vešel ten chlápek, na mou duši!
 Objedná si drink a sedne si vedle do kouta
 Pak se nakloní ke mně a povídá jemně: Matouši!
 Jsme silný jak silný je lano, co k nebi nás poutá

Já povídám: Pane, odkud se známe? Esli se nemýlíte?
 A co je vám do mě, starýho mrchožrouta?
 On na to: Pojď, dej se na moji loď, má jméno Eternitě
 Jsme silný jak silný je lano, co k nebi nás poutá

Dmi D7

Ty jeho slova se zařizly do mě jako bys břitvou šmik
 Jako když po ránu vzbudí tě křik kohouta
 Tak povídám: Jdem! A ještě ten den stal se ze mě námořník
 Jsme silný jak silný je lano, co k nebi nás poutá

*G Ami G D7
 G Ami G D7
 G Ami H7 Emi
 G Ami G D7 G*

Tak zvedněme kotvy a napněme plachty, vítr začíná vát!
 Černý myšlenky vymetme někam do kouta
 Hudba ať hraje o dobytí ráje, teď není čeho se bát
 Jsme silný jak silný je lano, co k nebi nás poutá
 Jsme silný jak silný je lano, co k nebi nás poutá

*Emi
 G D7 G D7 G D7 G D7 G*

Ekumenická rada církví letos opět organizuje účast a zve zájemce z ČR na německý evangelický Kirchentag, který se bude tentokrát konat 25. – 29. 5. 2005 v Hannoveru. Heslo je „Až se tě tvůj syn v budoucnu zeptá...“ (Dt 6,20). Do sborů ČCE budou v nejbližší době rozeslány informační letáčky, jejichž součástí bude přihláška. Ta je spolu s plakátem také ke stažení na www.ekumenickarada.cz. Na této adrese můžete získat i kontakt pro bližší informace. Pokud chcete být při této ekumenické události, přihlaste se nejpozději do konce února 2005.

Farní sbor ČCE v Boskovicích hledá kostelnickou rodinu se zájmem o aktivní účast na sborovém životě. Nástup možný od léta 2005. Nabízíme byt 2+1 s příslušenstvím a menší zahradou v příjemném prostředí. Tel.: 516 452 197, e-mail: zikmund.marek@quick.cz.

O Pohár Orebitů se v litých soubojích ve futsálovém turnaji utká celkem 8 týmů během klání 26.února 2005 (pozor změna termínu!!) v Třebechovicích p. Orebem v tělocvičně místní ZŠ Na Stavě. Přihlášky a info na: radim.zarsky@evangnet.cz; tel. 495432072. Srdečně zveme i „pouhé“ fanoušky týmů a zvědavé příznivce sportu.

Porada zástupců mládeže ze seniorátů

se bude konat

v sobotu 5.března od 9:30

ve sboru ČCE v Praze - Nuslích (Žateckých 1169/11).

Na programu budou rozhovory o dění v seniorátech, o celocírkevním dění, o Bratrstvu, po obědě diskuse o organizaci pro mládež, koncepci, výhodách. Novinkou proti tradičním poradám bude **kulturní večerní program od 19:00**.

Vystoupí:

divadelní skupina MŮ s představením „Docela malý experiment s docela velkými důsledky“, následovat bude koncert skupiny Kryštofovy staré věci.

více na <http://mladez.evangnet.cz>